Kız ve
Gökkuşağı Fok
Ebru Mina TOMURCUK

Kız ve Gökkuşağı Fok

Ebru Mina TOMURCUK

Lily kırmızı lastik çizmeleriyle kıyı boyunca seke seke yürüyor, sarı yağmurluğu tuzlu esintide dalgalanıyordu. Üzerinde papatya iğneli mavi bir güneş şapkası vardı ve gülümsedikçe burnundaki çiller dans ediyordu. Okyanus, parlak sabah güneşinin altında milyonlarca elmas gibi ışıldıyordu. Lily böyle günleri severdi; bütün dünya fısıldıyor gibiydi: 'Gel ve keşfet!'

Birden suyun kenarında parlayan bir şey dikkatini çekti. Sırtı ve yüzgeçleri boyunca parlak gökkuşağı çizgileri uzanan, düzgün, gri-mavi bir foktu! Fokun kocaman, koyu, yuvarlak gözleri ve bıyıklı, neşeli bir burnu vardı. Boynunda, her hareket ettiğinde hafifçe tıkırdayan minik deniz kabuklarından bir kolye asılıydı. Lily şaşkınlıkla soludu. 'Sen gördüğüm en güzel şeysin!'

Fok mutlu mutlu havladı ve yüzgeçlerini kıpırdattı. Lily güldü ve ellerini çırptı. 'Ben Lily,' dedi. 'Senin bir adın var mı?' Fok yan yattı ve burnunu gökkuşağı çizgilerine doğrulttu. 'Sana Gökkuşağı diyeceğim,' diye karar verdi Lily. Gökkuşağı başını salladı ve eline usulca dokundu. Sonra dönüp plajdan uzaklaşan kayalık bir patikaya baktı; sanki onu izlemeye davet ediyordu.

Gökkuşağı, Lily'yi kıvrıla kıvrıla giden patika boyunca, minik balıklar ve deniz şakayıklarıyla dolu gelgit havuzlarının yanından geçirdi. Lily'nin kırmızı çizmeleri sığ suda şıpırdıyor, o da gördüğü her şey hakkında durmadan konuşuyordu. 'Şu kabuğa bak! Şu kuşa bak!' Gökkuşağı bıyıkları seğirerek dinliyor, ara sıra yumuşak, mutlu bir havlamayla karşılık veriyordu. Patika daraldı, iki yanındaki kayalar yükseldi.

Sonunda gizli bir koya geldiler ve Lily olduğu yerde donakaldı. Karşısında eşi benzeri olmayan bir bahçe vardı. Her renkten çiçek doğrudan kumun üzerinde açmıştı—pembe, turuncu, mor ve sarı. Ortasından ışıltılı suyun aktığı küçük bir dere kıvrılıyor, hava aynı anda hem tatlı hem tuzlu kokuyordu. 'Vay canına,' diye fısıldadı Lily. 'Büyülü bir bahçe!' Gökkuşağı gururla göğsünü kabarttı.

Bahçeye adım attıklarında bir kayanın arkasından küçük bir yengeç fırladı. Mercan turuncusu bir kabuğu, bir tanesi kocaman iki kıskacı ve göz saplarından birinin arkasına sıkıştırılmış minik mor bir çiçeği vardı. 'Dur!' dedi cıvıl cıvıl bir sesle. 'Kim var orada?' Lily dizlerinin üzerine çöktü. 'Ben Lily, bu da Gökkuşağı.' Yengeç göz saplarını kıstı. 'Bir insan mı? Bizim bahçemizde? Hiç sanmam!'

Gökkuşağı usulca havladı ve yengece burnunu sürttü. Yengecin kocaman kıskacı biraz sarktı. 'Ah, peki o zaman,' diye homurdandı. 'Ben Sandy, bu bahçenin bekçisiyim. Sanırım kalabilirsin—ama çiçekleri koparmak yok!' Lily dikkatli olacağına söz verdi. Sandy'nin mor çiçeğini fark etti ve 'Çiçeğini sevdim. Çok güzel,' dedi. Sandy şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. 'Öyle mi?'

Gökkuşağı, Lily'ye küçük fenerler gibi hafifçe parlayan bir çiçek kümesi gösterdi. Lily böyle bir şeyi hiç görmemişti. 'Nasıl parlıyorlar?' diye sordu. Onları izleyen Sandy, 'Sadece iyi kalpli biri yakınlarındayken parlar,' dedi. Lily'nin gözleri kocaman açıldı. 'Gerçekten mi?' Sandy başını salladı. 'Sanırım bir insan için o kadar da kötü değilsin.' Gökkuşağı havladı ve mutlu mutlu etrafında döndü.

Uzun çiçeklerin arasında saklambaç oynadılar. Lily büyük mor bir çiçeğin arkasına saklandı ama sarı yağmurluğu dışarı taştı. Gökkuşağı onu hemen buldu ve kahkahayla havladı. Sonra Sandy bir kabuğun altına saklandı ama kocaman kıskacı dışarı çıktı. Lily kıkırdadı. 'Seni buldum, Sandy!' Yengeç somurtuyormuş gibi yaptı ama gözleri pırıldıyordu. 'Bu işte çok iyisin,' dedi.

Oyundan sonra dinlenmek için ışıltılı derenin kenarına oturdular. Lily, Gökkuşağı'na ve Sandy'ye evini ve okuldaki arkadaşlarını anlattı. 'Bazen kendimi farklı hissediyorum,' dedi. 'Çok konuşurum ve hep meraklıyımdır.' Gökkuşağı ona usulca dokundu. Sandy, 'Farklı olmak iyidir. Bize bak—bir kız, bir fok ve bir yengeç. Hepimiz farklıyız ve birlikte eğleniyoruz,' dedi. Lily gülümsedi. 'Haklısın!'

Tam o sırada bahçede güçlü bir rüzgâr esti ve yaprakları her yere savurdu. Parlayan çiçeklerden biri eğildi, ışığı titredi. 'Ah hayır!' diye bağırdı Sandy. 'Rüzgâr küçük çiçek için çok güçlü!' Lily, Gökkuşağı'na baktı. 'Yardım edebiliriz,' dedi. 'Ama nasıl?' Gökkuşağı burnunu yerdeki büyük bir yaprağa doğrulttu. Lily anladı. 'Bir barınak yapabiliriz!'

Lily büyük yaprağı aldı ve çiçeğin üzerine tuttu. Gökkuşağı yüzgeçleriyle sapın etrafındaki kumu bastırdı. Sandy kocaman kıskacıyla yaprağı küçük bir çatı gibi destekledi. Birlikte sıcacık bir barınak yaptılar. Rüzgâr esti ama çiçek güvende kaldı. Işığı yeniden parladı. 'Başardık!' diye sevindi Lily. Sandy kıskacını salladı. 'Ekip çalışması!'

Sandy parlak gözlerle Lily'ye baktı. 'Önceden huysuz davrandığım için özür dilerim,' dedi. 'Sen iyi bir dostsun, Lily. Sen de, Gökkuşağı.' Gökkuşağı havladı ve Sandy'nin kabuğunu yaladı, yengeç kıkırdadı. Lily'nin içi ısındı. 'İyi kalpli olduğunda farklılıklar önemli değil,' dedi. 'Farklılıklar işleri daha eğlenceli yapar!' Gökkuşağı başını salladı, gökkuşağı çizgileri güneş ışığında pırıldadı.

Güneş batmaya başlarken Lily eve gitmesi gerektiğini biliyordu. 'Yarın burada olacak mısın?' diye sordu. Gökkuşağı başını salladı ve kolyesinden bir deniz kabuğu verdi. Sanki 'Senin için,' diyordu. Sandy şapkasına, papatya iğnesinin yanına minik mor bir çiçek sıkıştırdı. 'Bizi hatırlaman için,' dedi. Lily ikisine de sarıldı. 'Sizi asla unutmayacağım!'

Lily patikadan geri döndü, kalbi mutlulukla doluydu. Gökkuşağı'na ve Sandy'ye, uzakta minicik noktalar olana kadar el salladı. Cebindeki deniz kabuğu sıcacıktı, mor çiçek tatlı kokuyordu. Ailesine yeni arkadaşlarını anlatmak için sabırsızlanıyordu. 'Ne harika bir serüven,' diye iç çekti. 'Ve her şey bir gökkuşağı fokuyla başladı!'

O günden sonra Lily fırsat buldukça büyülü bahçeyi ziyaret etti. O, Gökkuşağı ve Sandy her köşeyi keşfettiler, oyunlar oynadılar ve hikâyeler paylaştılar. Dostluğun en iyi, her dostu farklı kılan şeyi kutladığında büyüdüğünü öğrendiler. Lily gökyüzünde bir gökkuşağı gördüğünde hep gülümsedi ve fokunu düşündü. Çünkü bazı dostluklar, tıpkı gökkuşakları gibi, renk ve hayranlık doludur.